

CONFERENTIA EPISCOPALIS SCANDIAE

Pastirsko pismo nordijskih biskupa za izvanredni mjesec misija 2019.

Već više godina slavimo nedjelju svjetskih misija na kraju mjeseca listopada, kad molimo za misije i skupljamo milostinju za svjetske misije. Pod motom "Krštena i poslana: Crkva Kristova u misije u svijetu", papa Franjo proglasio je listopad 2019. kao poseban „mjesec misija“.

Misije su srce vjere. Već na dan Kristova uzašašća na nebo stavio je Isus Crkvi zadatak da prenosi i širi Božju milost „u kolijevci Crkve“ dalje, u njezino srce! *Podite dakle i učinite mojim učenicima sve naroda krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio. I evo ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta* (Mt 28,19).

Od početka, već prije Duhova, rođendana Crkve, dobili smo zadatak za misiju. Ali što je misija?

U svojoj poruci od 22. listopada 2017. , u kojoj objavljuje poseban mjesec za misije, piše papa Franjo: "Slijediti ovu poruku (to znači zapovijed misije) nije alternativa za Crkvu nego njezin **neizbježni zadatak**, na koji nas upozorava Drugi vatikanski koncil (1), budući da je Crkva po svojoj naravi misionar, vjerovjesnik" (2). On nastavlja citirajući svoga prethodnika, svetog papu Pavla VI: "Naviještati Evanđelje je doista posebna milost i zadatak Crkve, njezin najdublji identitet. Crkva je tu da evangelizira." (3)

Isus šalje Crkvu, i svakoga od nas, u svijet da naviješta Evanđelje, radosnu vijest. Kao što je i Isus napustio svoj nebeski svijet kako bi dijelio svoj život s nama, tako i mi moramo napustiti svoj "svijet", svoju utjehu, svoju udobnost, kako bismo dijelili s ljudima tu milost i život koji nam je Isus Krist darovao. "On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe oplijeni, uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan, obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu" (Fil 2,6).

Što to znači biti Crkva navjestiteljica, misionar?

U našim zemljama nam je ponekad teško upotrebljavati pojam "misija" i "misionar". Ili vjerujemo da je misionarska aktivnost Crkve, barem u tradicionalnom smislu, velikim dijelom završena, budući da jedva postoji neka zemlja koja nije na neki način, koliko je bilo moguće, primila utjecaj Evanđelja i prisutnosti Crkve. Ili se priklanjamo uvjerenju da su misije jednake nametljivosti, jer mi kršćani ne želimo biti bolji od drugih, ili možda mislimo da je kršćanstvo samo jedna od mnogih različitih religija ili pogleda na svijet.

U nordijskim zemljama naše razmišljanje polazi od činjenice da smo Crkva u manjini. Biti Crkva za mnoge znači sačuvati ono što imamo: zadržati useljenike, unatoč mnogim izazovima, u katoličkoj vjeri i integrirati ih u lokalnu Crkvu, sačuvati i ojačati aktivnosti vjernika, posebno mladih.

Dok su ova razmišljanja, nemir i rezerviranost djelomično stvarna, ipak ne trebaju biti kočnica misionarskom radu Crkve. Za taj nam je rad potrebna jedna **realna prosudba situacije, čvrsto uvjerenje i poniznost.**

Realna prosudba da uvidimo kako je proširenost Evandjelja daleko od dovršenosti, niti na svjetskoj razini, a niti u našem neposrednom okruženju. **Čvrsto uvjerenje** da priznamo Krista kao istinitog Boga, Gospodina i Spasitelja, a da u Crkvi vidimo posrednika i čuvara poruke koja pokušava protumačiti znakove vremena, ali ne da se odrekne ili oslabi tradicionalnu vjeru. **Poniznost** se traži da uvidimo kako neprestano trebamo produbljivati život s Bogom i iskrenost da bismo kao kršćani shvatili da smo grješni ljudi i da nam je zato potrebno dnevno obraćenje.

Sveti papa Pavao VI opisuje ovaj proces u svom priopćenju u "Evangelii Nuntiandi" (broj 5): "Kršćansko zajedništvo nije nikad dovršeno. Ovaj nutarnji život – život gdje molimo, slušamo riječ i pouku, živimo u bratskoj ljubavi i dijelimo svoj kruh s drugima – dobiva svoje puno značenje tek kad postane svjedočanstvo koje izaziva divljenje i obraćenje, uzima oblik navještenja i donosi radosnu poruku... Zadatak Crkve je evangelizirati, a to započinje evangelizirajući samu sebe. Ona je zajednica vjernika koji su nošeni nadom i žive u bratskoj ljubavi, i zato ima potrebu neprestano slušati o sadržaju svoje vjere, o razlogu svoje nade, o novoj zapovijedi ljubavi."

Ne samo svećenici i misionari u klasičnom smislu, nego svaki krštenik i krizmanik ima udio u odgovornosti kako Crkva izvršava svoju zadaću. To se ostvaruje prihvaćajući konkretne zadatke u naviještanju, ponajprije kao vjerodostojan svjedok svojim životom. O ovome kaže sveti papa Pavao VI dalje u "Evangelii Nuntiandi (broj 4): "Crkva smatra kao prvi način evangelizacije biti svjedok istinskog kršćanskog života, predanosti Bogu u nikad prekinutom zajedništvu, ali također vidljivo u gotovo neprekidnoj revnosti (gorljivosti). Nedavno smo rekli jednoj skupini laika: *Moderan čovjek sluša radije svjedoka nego učitelja, a ako sluša učitelja onda je to zato što je učitelj svjedok* (67). Petar izriče isto kad govori o čistom ponašanju koje se pretvara u strah i koje bez riječi pridobiva također one koji možda ne žele povjerovati na riječ" (68). Dakle, Crkva će ponajprije svojim djelovanjem, svojim životom evangelizirati svijet, a to znači živim primjerom i svjedočenjem vjere prema Gospodinu Isusu, siromaštvom i nesebičnošću, slobodom pred silama ovoga svijeta, jednom riječju, svetošću.

1. Misija kao dar ljubavi

Pavao opisuje kako Crkva u Korintu pomaže Crkvi u Jeruzalemu (1 Kor 1,16)?? On kaže da je dar ljubavi kojim su kršćani u Korintu pomogli svoju braću i sestre u nevolji. Vidjeli su patnju u jednom dijelu Crkve i pomogli su ove ljude. Dijelili su jedni s drugima radost Evanđelja, vjeru i njezino materijalno vlasništvo i postali su milosrdni jedni prema drugima. To je življena ljubav

Raniji prefekt Kongregacije za evangelizaciju naroda, kardinal Ivan Dias, jedanput je rekao: "Jedna evangelizirana osoba vidi dalje od sebe same, od svoje župe, od svoje biskupije, ona vidi cijelu Crkvu." Ljubav vidi lice, potrebu svoga bližnjega i njega nosi.

Kako možemo predati nadu u ovom posebnom mjesecu misija?

U studenom možemo primiti Božju milost u molitvi, a našim molitvama možemo zagrliti druge ljude Božjom milošću. Molitva je disanje Crkve što daje život. Njoj su potrebne molitve njezine djece kako bi svatko od nas mogao naviještati Evanđelje – i ništa drugo.

Iznudimo Božju milost preko molitve, kako bismo tu milost dalje prenosili preko našeg života i molitve. Molimo posebno za lokalne misijske aktivnosti, za različita misijska područja, za papinska misijska djela i za misionare.

U crkvama možemo moliti kronicu za misije; organizirati klanjanje pred sakramentom za misije, a ponajprije, aranžirati aktivnosti za mlade kako bi oni mogli osjetiti kako su misije važne za Crkvu, da su to otkucaji njezina srca i da je to njezin dah života.

2. Primiti milost i dati je dalje

Postoje mnoga mjesta u svijetu gdje su svećenici, redovnici i laici potrebni kako bi pomagali misijama. U tom pogledu cijela je obitelj krenula ponekad cijela obitelj odlazi, na rad u misije (neokatekumeni). Mnogi mladi tom radu posvećuju cijelu godinu, nakon završene gimnazije i početka studija. Slobodna godina se također može upotrijebiti kao ulaganje u misije. Također i u župama možemo započeti aktivnosti koje pomažu misijama, stvarajući lokalne misijske skupine, kao što se radi u mnogim zemljama. Bila bi to ugodna inicijativa kad bismo ovo imali u sjevernoj Europi.

Zadnja točka bi trebala biti dar ljubavi, ekonomska pomoć i podrška. Misije koštaju novaca i zemlje u kojima su misije, potrebne su od nas dar ljubavi. Naravno, možemo se zapitati ovdje na Sjeveru, zašto bismo podržavali misije u drugim zemljama. Mi smo sami misijsko područje i borimo se s ekonomskim izazovima. Ali nitko nije tako siromašan da ne može pomoći drugoga. I nitko nije tako bogat da mu nije potrebna podrška.

Završna riječ

Slavlje „misijske nedjelje“ često se svodilo na molitvu i skupljanje novaca za misije u dalekim zemljama. Tako bismo trebali nastaviti. Međutim angažman se jedino može stvoriti i sačuvati ako budemo svjesni da želimo dati ljudima u misijama nešto bez čega ni mi sami ne možemo izići na kraj. Naša vlastita vjera mora postati neophodna. Ona će to biti samo ako vjeru živimo i na taj način osjećamo da smo na to pozvani od samog Boga.

Zato je naše ulaganje u misije uvijek djelo i učinak naše vlastite, žive vjere. Takav život u vjeri nije samo nužan za naše ulaganje za misije, nego i pretpostavka da naša Crkva, u kojoj dnevno živimo u našim zemljama, nastavlja postojati. Neka nas na to ohrabruje, osvjetljena Duhom Svetim, naša spremnost služenja Bogu, naše povjerenje u Njega i obostrano ohrabrenje prema istinskom i dobrom svjedočenju.

Nemojmo zaboraviti molitve i uzor Djevice Marije. Pod križem postala je majka Crkve, ali već na početku svoga majčinstva nastupa kao uzor Crkvi i svakom pojedinom vjerniku. Nakon njezina ”fiat” već sa Božjim Sinom u svom krilu, otišla je rođakinji Elizabeti. Ovom skromnom gestom, predala je dalje samog Boga i na taj način priredila radost drugim ljudima. (Lk 1, 39-45). Neka i naša spremnost za Boga doprinese da radost Evanđelja dajemo drugima.

Primjedbe:

- 1) 2. Vatikanski Koncil, Dekret ”Ad gentes” 7
- 2) ebd. 2
- 3) Pavao VI ”Evangelii nuntiandi” 14

Samostan: Maria Einsiedeln, 10. rujna 2019.

+ Czeslaw Kozon
Biskup - Kopenhagena

+ Anders Arborelius
Biskup - Stockholm

+ Bernt Eidsvig Can. Reg.
Biskup - Oslo
Administrator – Trondheim

+ David Tencer OFMCap
Biskup - Reykjavik

+ Berislav Grgić
Biskup-Prelat – Tromsö

Marco Pasinato
Administrator - Helsingfors

+ Peter Bürcher
Biskup Emeritus – Reykjavik

+ Teemu Sippo
Biskup Emeritus - Helsingfors